

Szám.

és oku-
s kiadó
höz in-
kálatot,
an, ami
— az
helyek a
ehát elő-
ok recla-
a nézve
x a kettő
en utasi-
z ugy a
a. Mert
int a lé-
bbra nő-
en meg-
küldemé-

most is
ást, mert
Azt sem
a megfej-
ekkel. De
gondosan
y a leve-
A ki nem
meg. Ezen
nak tulaj-
tekintetbe

tasítok.
kezet csak

ntelési ro-
s anyagok
kat, akiket
ül érinti.
nem nekem
leitekre, de
ren sokszor
atlan ábrá-
gallérral e
szünk láto-
parancsolja,
ú papirostra,
tával s por-
jü ruhában
várjuk min-
bertől, hogy
poros vagy
a levél nem

gő bácsi.

enaem-épület
pesten.

KIS LAP

MAGDA. (Lásd a 42. lapon.)

XXXIII. kötet, 3. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. július 17-én.

A GARABONCZÁS NÖVENDEKEK.

— Elbeszélés több képpel. —

(Folytatás.)

MÁR annyira igaz volt, hogy Laura egy szót sem tudott rá felelni. Inkább fölkerekedett egymaga.

— Most már nincs ideje toldani-foldani. Ha nem jöhetsz illendően, maradj itthon.

Aranka ezt egy csöppet sem bánta s Laura egymaga indult utnak.

Nem igen messze, nem is fele útján már találkozott Laura az ő kedves barátnőjével, Milikével. Épen egyforma koruak voltak, csak hogy Milikén meglátszott: sokat tart magára és módja van benne. Szép és divatos volt rajta minden.

Nagyon megörültek egymásnak és lassan sétálva mentek Dallos ur háza felé. Tömerdek mondani valójok volt egymásnak. Milike eldicsekedett, milyen vigan él, mióta a nevelő intézetből haza került, Laura pedig elpanaszolta, milyen unalmas az élete, nincs itt senkije, csak a kis testvérei, azok pedig olyan oktalan, pajkos kis gyermekek, jobb szereti, ha nem is látja őket.

— Ez már csakugyan nagyon bosszantó, szólt Milike sajnálkozva. Látom is, milyen ócska kalapod van, a ruhád sem divatos. Majd megpróbálok az enyémet, meglásd, mily szép lesz benne. Aztán milyen unalmas lehet olyan kis gyerekekkel vesződni! Tudod mit? Én szüleimmel nem sokára fürdőbe megyek, majd megkérem őket, hogy te is velünk jöhess.

Laurának ez persze nagyon kedvére lett volna és el is volt ragadtatva barátnője kedvességétől.

Az apa nem örült oly nagyon, mikor az ebédnél egészen ismeretlen vendéget látott. Laura kissé zavartan magyarázta, hogy kicsoda az ő vendége és hogy nem váratlanul jött.

— Nem voltál itthon, kedves apa, mikor a levél jött.

— Dehogy nem. Láttam is a levelet, de nem akartam fölbontani, mert neked volt czimezve. Ott hevert az asztalon, de te szokás szerint későn keltél és nem olvastad, míg én itthon voltam.

Biz az úgy volt s Laura röstelkedve pirult el. De Milike vidáman közbeszólt s az ebéd baj nélkül ért véget. Ebéd után a két nagy leány vissza vonult a Milike szobájába, azaz hogy abba a szobába, mely a várt nevelőnő számára volt berendezve s melyet Laura most a maga vendége számára foglalt le, mert ez a szoba volt egyedül félig-meddig rendben. Itt újra elcsvegték s Milike épen nem titkolta, mit gondol.

— Tudod-e Laura, hogy a te atyád nem valami nagyon kedves ember? Mindig ilyen rossz kedvű és barátságtalan?

— De mennyire!

— No, akkor még inkább sajnállak.

A mint javában csvegték, benyitott a cseléd, jelentve, hogy megjött a nevelőnő.

— Hová vezessem, kisasszony?

— Hová... hová? Hát menjen a gyerekek szobájába. Milyen alkalmatlan időben tudott jönni! Most még ki is kell mennem hozzá!

— No, az nem olyan sürgetős, szól Milike. Ha utról jött, bizonyosan pihenni akar s jobb szereti, ha magára marad.

— Igazad van. Én bizony nem megyek. Majd látom később.

A nevelőnő csakugyan megérkezett. A mint a kocsiiban a ház felé közeledett, ilyenformát gondolt:

— Csinos hely, reményilem, jólelkű emberek laknak benne. Az a legnagyobbik leány már bizonyosan elég okos, hogy jó barátnőt találjak benne. Eddig ugyancsak nehéz sorsa volt szegénynek, képzelem, mennyit vesződött azokkal a szegény kis árva gyermekekkel! De majd ezt a gondot magamra veszem. Tudom, szeretni fognak ezek a szegény anyátlan, kis árvák.

Épen a mint ezt gondolta, nagyot koppant a kocsi födele, aztán második, harmadik koppanás is hallatszott. Nem lehetett kétség, valaki kövekkel dobálta. Malvina kisasszony ijedten és meglepetve nézett ki a kocsi ablakán, de nem látott senkit; csak mintha valami gunyos nevetést hallott volna egy közeli bokor mögül.

Ez nem volt valami kedves fogadtatás, de Malvina kisasszony azzal biztatta magát, hogy talán holmi vásott parasztgyerekek tették. Csakhamar megállt a kocsi a ház előtt, de senki sem jött az új lakos elé. Nagysokára előkerült a cseléd s azt mondta, hogy Dallos ur nincs itthon, nem is jön egyhamar.

— Nem baj, jelentse Laura kisasszonynak, hogy megjöttem.

De bizony Laura sem jött elő s a cseléd bevezette Malvina kisasszonyt egy olyan szobába, mely nem igen lehetett vendégnek szánva. Olyan rendetlenség

volt ott, hogy alig lehetett valamerre lépni. Szék, asztal, földön össze-vissza heverő könyv, játékszer, ruha, edény, a kinek épen hová tetszett valamit dobni. A nevelőnő meglepetve és elszomorodva nézett körül; de nem sokáig törődhetett a csuf rendetlenséggel. Valami egyebet pillantott meg. Az ágyon egy halvány képű gyermek feküdt, láthatólag betegen. Malvina kisasszony oda sietett.

— Miért fekszel, kedveském? Talán beteg vagy?

— Nem tudom... meglehet.

A nevelőnő gyorsan levetette keztyűjét, kalapját és a kis beteg mellé ült, várva, hogy mindjárt bejön valaki, a ki a betegre ügyel. De nem jött senki. A kis beteg pedig gyanakodva nézett az idegenre.

— Mi a neved, kedvesem? kérde Malvina kisasszony.

A gyermek sokáig habozott, de végre mégis megmondta:

— Czilike.

— Az én nevem pedig Malvina, én vagyok a nevelőnőtök, a ki tanítani foglak. Szeretsz tanulni?

— Nem én.

— Hm, ezt ugyancsak magyarán kimondtad. No, de se baj, majd megszerezted. Hát a többiek szeretnek tanulni?

— Oh persze! Dini és Aranka azt mondták, hogy nem is fognak tanulni és nem fogják szeretni azt, a ki őket leczkével akarja kinozni.

— És te sem fogod szeretni?

— Én... én... nem tudom.

— Majd meglátjuk. De most szeretnék már más valakivel is beszélni. Hiszen

az sincs rendjén, hogy te itt így elhagyatva fekszel. Meg tudád-e mondani, hol találok a testvérnénikédet, Laurát?

— Oh, azzal most nem beszélhet... vendége van, egy jó barátnője, őt most nem szabad zavarni.

— Nem szabad! De mikor beteg vagy! Hát ki ápol? Ki van itt melletted?

— Senki...most senki...de régen, mikor beteg voltam, akkor itt volt mamácska...oh, édes jó mama!

S a beteg leányka könyezni kezdett.

— Szegény kicsike! Nagyon szeretett a jó mama, ugy-e?

Erre Czilike hangos zokogásra fakadt. Az elhunyt jó mama emléke erősen föltámadt benne s olyan igazi szomorúság látszott szemeiből, hogy Malvina kisasszony maga is majdnem együtt sirt vele. Erre Czilike még inkább elérékenyült és szinte görcsösen vonaglott a nagy sirástól, mialatt szivrehajtóan kiáltá:

— Mamám, édes jó mamácskám! Hát soha sem látom többé?!

Malvina kisasszonynak könybe lábadtak szemei. Ő is gyászolta jó édes anyját és atyját is, nagyon meg tudta érteni a kis leányka fájalmát. És mindjárt megszerette, már csak azért is, mert látta, hogy olyan érzékeny, jó szive van. Ölébe emelte és úgy csitította, vigasztalta; Czilike pedig még mindig zokogva ugyan, de szintén szeretettel simult hozzája.

Épen ekkor bekukkantott az ajtón Aranka, de rögtön el is szaladt.

— Dini! Dini, képzeld csak! Ott van a szobánkban az az...izé...az a szörnyeteg...a nevelő és már valami borzasztót vitt véghez Czilikével, mert

ugy megrikatta, hogy most nem tudja elesöndesíteni.

— Micsoda? Még csak az kellene, hogy a mi Czilikénket bántani merje! Majd segíték én mindjárt!

Berohant s az ajtónál megállva, parancsoló hangon kiáltá:

— Czilike, jöjj ide hozzám! Megyünk innen!

(Folytatása következik.)

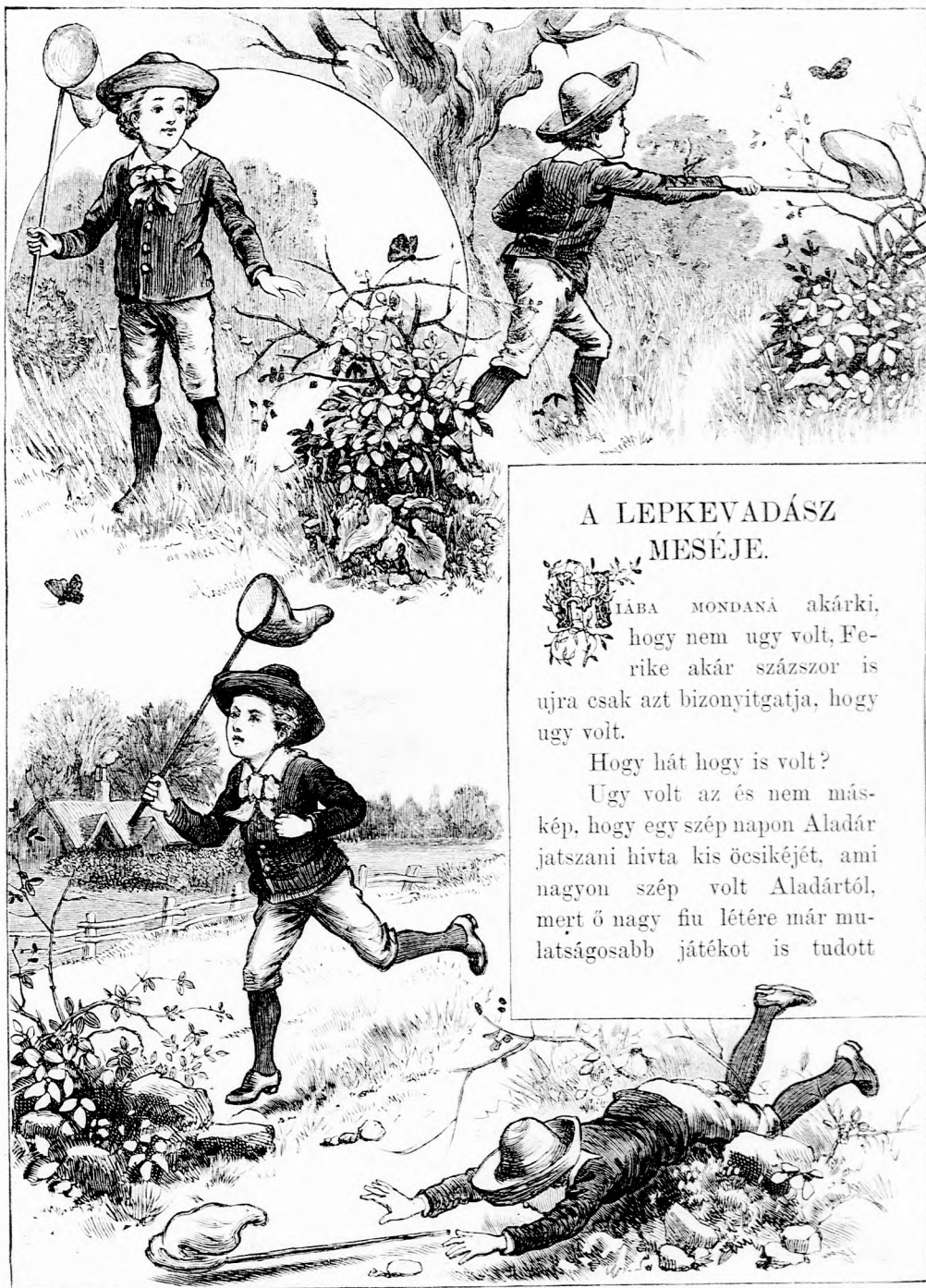
AKIS PÁSZTOR ÉS KUTYÁJA.

HÉKÁS kutyám, elfáradtunk;
Leülök a hancsokra.
Te meg, mert nincs karos-széked,
Ülj szépen a farkodra.

Tarisznyámban van egy darab
Madárlátta kenyérke.
Kurta ebéd. Nekem elég,
Te is béérhedd vele.

Estére, ha kis nyájunkat
Az akolba tereltük:
Rövid száraz ebédünket
Huskával megfejeljük.

A LEPKEVADÁSZ MESÉJE.

 TÁBA MONDANÁ akárki,
hogy nem úgy volt, Fe-
rike akár százszor is
újra csak azt bizonyítgatja, hogy
úgy volt.

Hogy hát hogy is volt?

Úgy volt az és nem más-
kép, hogy egy szép napon Aladár
jatszani hívta kis öcsikéjét, ami
nagyon szép volt Aladártól,
mert ő nagy fiu létére már mu-
latságosabb játékokat is tudott

találni, mint hogy Ferikével töltse az időt. De most az egyszer nem is kapott rajta a kis Feri, sőt büszkén utasította vissza.

— Nem megyek veled. Lesz nekem jobb mulatságom.

— Ugyan micsoda?

— Kimegyek a mezőre és a hány szép pillangót látok, mind megfogom.

Egy méhike röpködött ott közel és mintha gúnyosan zümmögve ezt mondta volna:

— Megfogod, ha tudod. Csakhogy én előre megyek és figyelmeztetem a pillangókat és akkor egyet sem fogsz.

Hallotta-é ezt Ferike vagy csak gondolta hogy hallja, vagy pedig az Aladár ingerkedő mosolyából értett meg effélett, nem tudom; de az bizonyos, hogy hetykén kiáltá:

— Igenis, mind megfogom. Van pompás lepkefogóm és szeretném azt a pillangót látni, mely elmenekül, ha én utána iramodok.

— No no, csak vigyázva, öcsikém, szólt Aladár vigan. Ha ily nagyon tüzesen fogsz hozzá, attól tartok, hogy a lepkék helyett a lepkevadász jut bajba.

Ferike büszkén fordult el és ott hagyta bátyját a faképnél.

— Aladár azt hiszi, mert valamivel kisebb vagyok, semmit sem tudok. Csak azért is megmutatom! Jaj lesz ma a lepkéknek, mind elpusztítom, ami elémbé kerül. Ahá! Itt van mindjárt egy gyönyörű tarka pillangó... no véged van!

Nagyot suhant a lepkefogó.

— Még nincs vége! Csak azért sincs vége! Nem is lesz!

Ezt a méhike zümmögte, de Ferike nem hallgatott reá. A lepke felröppent és menekült, Ferike pedig nagy sebtiben utána iramodott. Hol közel jutott hozzá, hol meg messze elmaradt tőle s mikor egyszer megint közel érte, rá csapott, de biz a lepke helyett csak egy nagy dongó akadt bele a hálóba.

— Eh, reád semmi szükségem, szólt Ferike boszusan és kizavarta hálójából a dongót, mely hirtelenében nagyot csipett a kis fiu kezén. Ferike bizony ijedten fölsikoltott, de szerencsére senki sem volt közel, tehát nem hallották és így nem kellett röstelnie, hogy a légytől megijedt.

A csipés helyén kissé földagadt a keze, fájt is, Ferike tehát egy nagy utilaput tépett le és ráborította a daganatra, remélve, hogy ez használni fog. A dongó pedig gúnyosan röpkedett körülte, mintha örült volna, hogy megállította sebes futtában a kegyetlen lepke vadászt.

De nem állította meg hosszú időre. A csipés nem volt valami veszedelmes, Ferike tehát nem törődött vele sokáig, hanem folytatta a vadászatot, kivált mikor egészen közel egész csapat tarka pillangó röpködött, mintha csak ő reá vártak volna.

— Ha mulatni akarsz egy kicsit, nem bánjuk, szívesen kergetőzünk! De ha minden áron meg akarsz ölni, az már kegyetlenség, az csuf gonoszság, akkor kikapsz!

— Micsoda? Majd kikapsz te mindjárt! Most már téged csak azért is megfoglak, ha a világ végeig röpülsz is.

És magasra emelte lepke fogóját, neki iramodott. A fortélyos méhecske pedig megint ott zümmögött:

— Megfogod, de csak úgy, ha lehet. Figyelmeztettem ám őket a veszedelemre.

— Ne beszélj ilyen oktalanságot! kiálta Ferike. Tudsz is te velök beszélni. Más nyelve van a méhnek, más a lepkének.

— Ez igaz barátoeskám, de mégis tévedsz, mert

Olyan nyelv is van, mely
Nincs betűkbe szedve —
S mégis értik, mert ez
A szeretet nyelve.

De úgy látom, fiacskám, ezt a nyelvet te még nem tanultad meg.

— Tudod is te, hogy én mit tanulok. Tudok én sokat, többet mint te. Azért is elfogom azt a lepkét.

És újra utána eredt a menekülő lepkének.

— Uhú! Uhú! Csakhogy el nem fogod ám!

Ezt egy vén odvas fából az öreg bagoly kiáltotta. Csöndes szunyókálásából fölriasztotta a zaj, kidugta a fejét és álmosan kiáltá:

— Hallja-e ifuraeskám, mit garabonczáskodik itt? Mért nem hagy aludni, mikor most ennek van az ideje.

— Most az ideje? No ugyan eltaláltad, te vén álmos táska. Ki aludnék fényes nappal? Én már kora reggel óta talpon vagyok.

— De nincs köszönet benne. Inkább aludnál, hogysem kegyetlenségen törd a fejedet.

— Ohó, bagoly bácsi! Nem illik neked prédikálgatni. Hát te nem fogdosod-e össze a szegény kis egérkéket?

— Az más! Én nem tehetek egyebet, mert a böles anyatermészet úgy rendelte, hogy egerekből éljek. Vagy talán te is megeszed a lepkét?

— Hát még mit? Soha ilyen bolond beszédet! Nem is töltöm veled tovább az időmet, mert még elszalasztom a szép pillangómat.

Azt már ezalatt el is szalasztotta. A lepke messze túl volt a bokrokon s onnan mintha gunyos kaczagás hallatszott volna. Hogy az elmenekült lepke kaczagott-e, nem tudom, mert én soha sem hallottam lepkét kaczagni; aki hallott, mondja meg, milyen az, akkor megmondom én is, olyan volt-e az, amit Ferike hallott. Hanem az bizonyos, hogy Ferike nagyon csodálkozott.

— Furcsa! Sokszor jártam már itt, de még soha sem hallottam, hogy ezek így beszéltek volna.

— Ugy-e? Azért hát most az egyszer hallgass ránk.

Állj el gonosz szándékoztól
És ne gyilkolj mulatságból.

Ezt egy kis tücsök mondta, kidugva fejét a magas füből.

— Ejnye, még te is boszantasz! No megállj!

Nagyot csapott feléje a lepkefogóval, de a tücsök idejekorán még nagyobb ugrott és messziről nevette az ellenséget. És épen ott termett az öreg kerülő.

— Mit csinál itt, ifuraeskám? Mit rongálja a füvet?

— Nem rongálok a füvet, hanem pillangót fogdosok.

— Hadd lássam, mit fogdosott össze?

— Még nem fogtam semmit, de majd fogok, nem is egyet, hanem százat és mind megölöm, fölnyársalom.

— Jaj, az már nagy kegyetlenség lesz.

— Az nem kegyetlenség, hanem mulatságos játék.

Az öreg, aki olyan jó szivü ember volt, hogy a légynek sem tudott véteni, komolyan mondá:

— Játék annak a kinek. Kérdezze csak meg a pillangót, mit szól hozzá?

Ferike odább szaladt s a mint újra elébe akadt egy pillangó, gunyosan kérdé:

— Nos, szép pillangó urfi, mit szólsz hozzá, ha elfoglak?

— Azt, amit az a jó öreg mondott: hogy kegyetlen vagy.

— Igen? No már most csak azért is elfoglak.

— De csak úgy ha lehet, zümmögte ismét a méhike.

— Majd meglátjuk. Most már azért is megmutatom, hogy gombostűre nyársalom és akárhogy vergődik, el nem bocsátom.

Megindult újra a nagy hajtóvadászat. A pillangó fel és alá röpkedett, Ferike mindig utána; tizszer is rácsapott, de mindig hiába. Hanem azért nem hagyta abba.

— Jól van jól! Majd meglátjuk, ki győzi tovább.

— Én pedig azt mondom, hallgass reám:

Roszban ne légy átalkodott,
Hagyd abba a roszt szándokod.
Az a derék, a ki megtér,
Fordulj vissza, míg baj nem ér.

Ezt megint a méhike zümmögte Ferikének a fülébe.

— Biz én nem térek vissza, abból semmi sem lesz. És ne zümmögj folyton a fülembé, mert téged is agyon csaplak.

ALMA SZÜRET.

És meg is tette volna, ha a méhike gyorsan odább nem röppen. De elröppent és messziről zümmögé:

Kit a jó szó meg nem térít,
Majd megkapja tette bérít.

d a 44. lapon.)

— Igen is, azt akarom, még pedig ez a szép pillangó lesz a bérem.

És üldözte tovább, mindig tovább, nem érzett fáradságot. A pillangó pedig már lankadni kezdett és csak egy nagy suhintás kellett s mindjárt bent lesz a lepkefogóban.

Csakhogy én is itt vagyok,
Roszt tenni nem hagyok.

Ezt pedig egy nagy béka mondta, mely épen Ferike előtt ugrott fel magasán és oly hirtelen, hogy Ferike megrettenve szökött félre, megbotlott egy kőrakásban és elesett. Bezúzta az orrát, megütötte a térdét, fölhasította a nadrágját és a nagy zuhanástól úgy elkábult, hogy ott maradt fekvé. Csak akkor rezzent föl, mikor valaki így szólt:

— No's, vitéz lepkevadász, hát csakugyan az történt, hogy te kerültél bajba?

— Jaj, jaj! Kedves béka ur, ne bántson, inkább soha sem teszem többé.

— Béka ur? Mondhatom, gyönyörűen cizezed a testvérbátyádat. No, kelj föl és jöjj haza, már mindenfelé keresünk.

— Te vagy Aladár? Azt hittem... hogy az a béka.

— Miféle béka? Ugy látom elaludtál és valami furcsát álmodtál.

— Nem aludtam...nem... mindjárt elmondom.

Föltápáskodott és mialatt haza mentek, elbeszélte mindazt, amit látott és hallott. Aladár nagyot nevetett.

— Csak annyi igaz ebből, öcsikém, hogy sokat futottál, elfáradtál, elestél és fekvé maradtál, aztán elaludtál.

De Ferike ezt nem hitte el. Most is csak azt mondja, hogy úgy történt az

mind, és mert úgy történt, hát jövőre csak mulatságból fog pillangót vagy akármilyen apró élő lényt kergetni és soha sem olyan kegyetlen szándékból, hogy meggyilkolja.

MAGDA.

(Képpel a czímlapon.)

SZIVEM büszkeségtől repdes,
Csupa egyes! Csupa egyes!
S miiben tavaly gyenge voltam,
Az idén mind kipótoltam.

Azt mondom, hogy büszke vagyok —
Ó, de az örömem nagyobb.
Pedig az sem, az sem teljes —
A bánattól szemem nedves.

Hogy ha, drága édes mamám,
Neked is megmutathatnám
Jelét lányod szorgalmának,
Szivem nem szorítná bánat.

Boldogságom verőfénye,
Borítja a bú felhője.
Mi sem vidít már engemet,
Amióta eltemettek!

De tudom, hogy fenn az égből,
A ragyogó tiszta kékből
Biztatón mosolyogsz rám —
Érted teszem édes anyám!

Érted, a te emlékedért,
Örök édes szerelmedért —
Éjjelimben, nappalimban
A mely mindig köröttem van!

Ez lelkesít, erőt ez ad;
És gondolva mindig te rád:
Hogy mellettem vagy, úgy érzem,
S dolgaimat kedvvel végzem.

A CSERESNYEFA ÉS A NAPRAFORGÓ.

— Mese. —

AGYOS, metsző szél süvöltött. Kavarta, csapkodta a havat s a ki csak tehetette, menekült fődött helyre azon a zimankós, csikorgó hideg téli napon. Csak a szegény növények nem menekülhettek, mert hát ők egy helyre vannak begyökerezve. Fáztak is eleget, volt akárhány, a ki meg is fagyott, soha sem hajtott ki többé.

Hanem mélyen lent a földben két kis magvaeska nem fázott. A föld és ezen a vastag hó jól betakarta őket, nem eshetett semmi bajuk. Csak egy kicsit unalmas lett volna odalent a sötétben, ha szerencsére egymás mellé nem kerülnek. De így kedvökre elcseveggették az időt. Az egyik pedig cseresnyemag volt, a másik napraforgó magja.

Ráérttek, hát elbeszélgettek sok mindenféléről, de leginkább azt szerették volna tudni, valjon fogják-e még valaha látni a napvilágot.

— Én még nagyon keveset láttam életemben, majdnem azt mondhatnám, hogy semmit, szólt a cseresnyemag. Egy szép, édes cseresnye közepében ültem, mignem egyszer valaki beleharapott a cseresnyébe, engemet pedig félredobott. Akkor vagy félnapig láttam, aztán valaki rám taposott és benyomott a földbe, később pedig kapálgattak ezen a helyen s én még mélyebbre jutottam. Olyan rövid ideig láttam a napot! Pedig milyen szép volt! És körül minden olyan gyönyörű! Egészen közel állt valami... azt hiszem,

virág volt. . . nagy barna folt volt a közepe, körül pedig csupa aranyos sugarak.

— Az én voltam, szólt büszkén a napraforgó-mag. Az az, nemcsak én magam, hanem az egy napraforgó volt s a közepén ültünk mi magvak. Nem láttál ott engem?

— Arra valóban nem emlékszem.

Igy csevegték s az idő mult. Fönt a hó lassanként elolvadt, enyhe tavaszi szellő lengett s a cseresnyemag így szólt:

— Nem tudom, mi lelt. . . olyan melegem van! Szeretnék kinyújtózni. Megpróbálok nyújtózkodni. Ugy érzem, mintha nőni akarnék.

És csakugyan nőttek mind a ketten. De nem a mag lett nagyobb, hanem egy-egy kis csira bujt ki belőlök és nőtt fölfelé.

— Már látom a napot! szólt a cseresnyemag ujjongva. Én gyorsabban nőök, mint te.

Csakugyan eltartott még pár napig mire a napraforgó csirája is kibujt a napvilágra.

— Lám, én is itt vagyok, szólt diadalmasan. Jaj de szép itt! Most már jobban fogok iparkodni, majd meglátjuk, ki jut előbbre.

Egy-két nap mulva a napraforgó már volt akkora, mint a hamarabb kibujt cseresnyefácska. Azontul pedig ugyancsak szaporán elhagyta. Két hét mulva már ötszörte magasabb volt és büszkén nézett le kis szomszédjára. A cseresnyefácska csodálattal és tisztelettel nézett hatalmas pajtására; iparkodott, nyújtózkodott ő is, hogy mentül nagyobb legyen; de biz az nem igen sikerült. Egész nyá-

ron át alig nőtt két arasznyira. És olyan vékony, igénytelen kis szálaeska maradt, hogy alig vették észre.

A napraforgó egészen másféle legény volt. Szára megvastagodott, öles, magas lett, nagy leveleket eresztett, végre pedig tányérnyi nagyságu pompás virág ékeskedett a hegyében. A kicsike cseresnyefácska alig győzte bámulással. A napraforgó pedig kevélyen szólt hozzá:

— Ugy-e, különb vagyok, mint te?

— Nem tagadhatom. De majd én is nagyra nőök. Lám, itt a szomszédban van egy cseresnyefa, az sokkal nagyobb mint te. Én is olyan leszek tudom.

— Leszel bizony öcsécském, csak-hogy várnod kell még egy kicsit. Én már tiz esztendő vagyok, szólt át a nagy cseresnyefa.

Erre a napraforgó gúnyosan mondá:

— Tiz esztendő! No bizony, van mivel dicsekedni, ha már tiz esztendeje nő! Én alig pár hónap alatt nőttem fel ily pompásra.

— Veled nem is beszéllek, szólt a nagy cseresnyefa. Ismerem régóta egész familiádat, ismertem nagyapádat, szépapádat és a szépapád szépapját is. Mind csak ilyen kérkedő, de keveset érő ficzkó volt, dicsekedett, hetvenkedett, hogy oly gyorsan fölkapott, pedig mi cseresnyefák mégis többet érünk.

— Igen, de mikor én ilyen csöppecske vagyok! sóhajtá a kis cseresnyefa.

— Ne busulj, kis öcsém. Mi cseresnyefák tisztos, komoly familia vagyunk. Lassan nőünk, de aztán van is ám bennünk erő, kitartás. Vigyázz csak, mi történik a te gögös pajtásoddal.

Egyelőre csak az történt, hogy a napraforgó napról-napra pompásabb lett és többé szóba sem állt kis pajtásával, hanem egyenesen fölfelé tartotta tányérvirágos fejét a nap felé.

— Így illik hozzám, mondá. Az afféle apró giz-gazzal nem állok szóba.

Hanem egyszer aztán valami bágyadtságot érzett s napról-napra jobban fogyott ereje. Levelei fonnyadoztak, büszkén felhordott feje lekonyult, végre teljesen elszáradt, meghalt. De előbb így szolt:

— Kedves kis cseresnyefa barátom, sirass meg egy kicsit...nem ért semmit az én hirtelen dicsőségem. És ha magvaim kikelnek, mondd meg gyermekeimnek, unokáimnak, hogy ne bizakodjanak el, hanem szerényen hajtsák le fejüket, mert hirtelen pompájok nem tart sokáig. S ha el nem bizakodnak, akkor nem lesz olyan keserves a csalódásuk, mikor megéri pompázásuk végét.

A cseresnyefácska megsiratta kimult pajtását. Aztán jött a tél, melyen át a fáska sokat fázott. De kiállta vitézül. Tavaszkor pedig kibujtak a kis napraforgók s a cseresnyefácska rájuk ismert, hogy ezek az ő tavalyi pajtásának gyermekei. Mesélt is nekik sokat az apjokról és elmondta a jó tanácsot.

A kis napraforgók figyelemmel hallgatták és megfogadták. Még ők nagyobbra nőttek a cseresnyefácskánál, de már az ő magjokból a következő esztendőben nőtt napraforgók nem értek olyan magasra, mint a szépen, biztosan folyvást növekedő cseresnyefa. Ez pár év múlva szép nagy fa lett, a napraforgók pedig

soha sem juthattak többre, mint hogy egy nyáron át éltek. És ezt belátva, nem kényeskedtek többé.

És azóta a napraforgó virága akármilyen nagy és pompás, mindig szerényen a föld felé hajlva virit.

ALMA SZÜRET.

(Képpel a 40—41. lapokon.)

ALMA, alma borizü
Sok terem a fán;
Rázzad Béla erősen,
Hulljon szaporán!

A legjavát apának
Tálczán beviszem,
A többit a kosárba
Bele sebtiben.

A piacra elviszi
A kertész Maris,
Mert úgy jó az alma, ha
Jut is, marad is.

A HALÁSZMADÁR.

NNA NÉNI éppen letette a könyvet, melyet olvasott. Már esteledett, nem látott jól többé s kiment a tornácra. Éppen akkor jöttek meg a gyermekek is a játékból.

— Nénike, nagyon elfáradtunk, most ide leülünk, aztán mesél nekünk, ugy-e?

— Nem tudok most hamarjában semmit, kedvesim.

— Dehogyan nem! Tegnap éppen belekezdett egy szép mesébe, de már hívtak vacsorára és nem fejezte be.

— Miről is szólt az? . . . már nem tudom.

— A kis csibékről, a kik anyjokkal elindultak világot látni.

— Igaz, már tudom. Tehát a kis csibék ott éltek vigán az udvaron, kapargáltak, kerestek magocskát, bogárkát és nem is kíváncsoktak egyébre. Csak az bosszantotta őket, hogy a kis libák esténként mindig olyan nagy dicsekedve tértek haza, hogy ők messze jártak kint a nagy

vízen és ott sok minden szépet láttak. Ezt látni kívánták a kis csibék is.

— Jól van, szólt a tyukmama, ma délután kísétálunk odáig, de meg kell ígérnetek, hogy jól viselitek magatokat.

— Oh, nagyon jók leszünk.

Kisértáltak tehát és szerencsésen eljutottak a nagy folyóhoz. Meg is bámulták, mert ekkorra vízről még csak álmodni sem tudtak.

— Ez nagyon szép, szólt egy kicsi hetyke kakas. De az nem elég, hogy csak nézzük: bele is megyünk, ugy-e, mint a libák szoktak?

— Azt meg ne próbáld! Mi nem tudunk uszni, beleveszünk a vízbe.

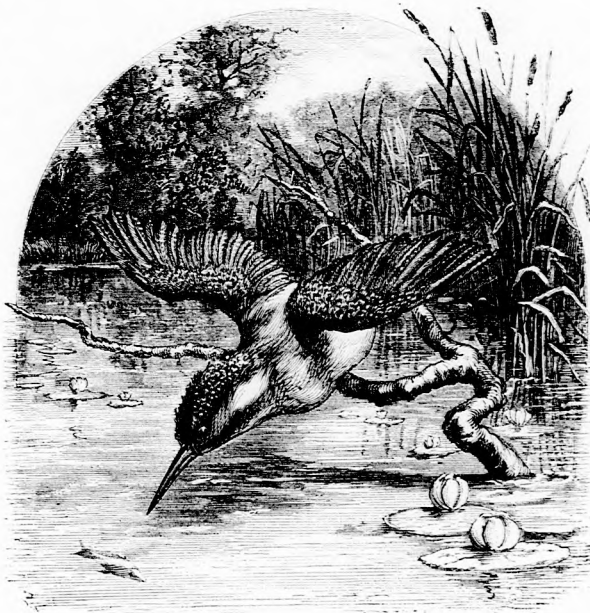
— Kár! Pedig ott lent a vízben látok

egy egészen olyan kis kakast, mint magam.

— Szerencsétlen! Az csak a képed, mely a vízben vissza tükröződik. Takarodjatok vissza a víz partjáról.

— Ejnye de kár! Így hát nem beszélhetünk semmit, hogy valami nevezetes dolgot tettünk vagy láttunk.

Ekkor egy a vízből kinőtt ágról megszólalt valaki:

A HALÁSZMADÁR.

— Dehogy nem! Mondjátok el, hogy engem láttatok. Azzal nem sokan dicsekedhetnek ám.

Aki ezt mondta, az egy nagyon szép és nagyocska madár volt, hosszú hegyes csőrrel, a fején és szárnyain zöldes kék tollal, fekete farkkal, narancs sárga mellett. És amint dicsekedve megszólalt, hirtelen leröppent az ágról, lecsapott a vízre s onnan villámgyorsan kapott ki egy vigyázatlan halaeskát, mely a víz felszínén uszkált.

Ezen már csakugyan bámultak a kis csibék.

— Oh, ki ez a hatalmas madár? kérdik.

— Én a halászmadár vagyok, felelé ez, miután prédáját lenyelte. Örvend, aki engem lát, mert én híres és nevezetes madár vagyok.

A kis csibék ezt készséggel elhitték és amint haza értek, dicsekedve mondták minden csibepajtásnak:

— Láttunk halászmadarat! Az ám a híres és nevezetes madár!

Irigyelte őket mindenki, csak a libák nem.

— Mi is láttuk. Oh mi sokszor láttuk a híres halászmadarat. Sőt mi beszélünk is vele sokszor és azt is láttuk, hol a fészke.

— Jaj de szeretném azt látni! szólt egy kis csibe. Milyen lehet egy ilyen híres és nevezetes madárnak a fészke!

— Már azt nem mondhatjuk meg, mert a fészkek a part oldalában van egy lyukban, a hová nem tudtuk fölkapaszkodni. Hanem azt láttuk, a mint ki és bebujt, aztán mondta is nekiünk, hogy

odabent vannak a kicsinyei, mindnyájan egészségesek, nagyon jó étvágyuk van s ezért most az öreg halászmadárnak sok halat kell fogni.

— Mi láttuk is, a mint fogott egyet.

— Oh, mi többször is láttuk. Mi jól ismerjük híres madár atyánkfiát.

Mivel a csibék annyira híres és nevezetes madárnak találták a halászmadarat, a libák még híresebbnek és nevezetesebbnek mondogatták, hogy dicsekedhessenek ismeretségével. A mint ezt a szarka fönt az ágon hallotta, ő is belekelepett.

— Én még többet tudok róla, mint ti. Én mindent megnézek ám és láttam a halászmadár fészket. Azt is láttam, amint a csőrével a lyukat vájta. Kemény munka volt, mondhatom, de nem ijedt meg tőle, kivájta mélyre és mikor egyszer bekandikáltam, hat kis tojást láttam benne.

Mindnyájan irigyelték a szarkát, a ki ennyit tudott a híres halász madárról. De a csibék örültek, hogy legalább ők is ösmerik és amint Bundás, az öreg házörző eb végig sétált az udvaron, dicsekedve mondták:

— Bundás ur, láttuk ám a halászmadarat.

— No bizony! Hát mi különös van abban?

— Már hogyne volna, mikor az olyan híres és nevezetes madár!

— Nem ér az annyit sem, mint egy sánta nyul, felelé Bundás megvetőleg. Híres és nevezetes pedig soha sem is lesz. Közönséges kis vízi rabló, egyéb semmi.

A kis csibék nagyon meg voltak akadva, hogy mit higyenek. Mert az öreg

Bundás nagy tekintély volt az udvaron, eddig mindent elhittek, amit a tapasztalt öreg mondott.

— Már mégis csak úgy kell pedig lenni, hogy híres és nevezetes, mikor ő maga mondta.

— Nem úgy van az, együgyű kis csibécskék, felelé Bundás. Tanuljátok meg, hogy ha valaki maga dicsekszik a maga jelességével és híreszteli, az már mindjárt gyanus és jobb el nem hinní. Mert csak gyarló dicsekvő és hiu fontoskodó az, ki örömét találja abban, hogy tapasztalatlanokkal elhitesse a maga jelességét, pedig híressége csak addig tart, míg a bámulók nem találhatnak valakit, aki megmondhatja nekik, hogy a nagy dicsekvés csak hiu fecsegés volt.

ARATÁS IDEJÉN. *)

RAJTA, kapjuk fel a kaszát,
Gyerünk aratásra!
Készen legyen minden legény
A nyél forgatásra!

Aki szeret néha napján
A csárdában forogni
Ne restelkedjék a napján
Amint illik dolgozni.

A túlködet jól kössed fel,
Jó követ tévén bele.
Ha rendet vágsz a kaszáddal,
Már szégyent ne vallj vele!

Ki is áll a magyar ember
Rendet vágni bárkivel,
Meg is teszi a regulát,
Ha aratni menni kell.

*) E költeményt egyszerű földmives írta s alig kellett rajta egyet-mást igazítani. F. b.

Megtölti a csobolyóját
Igazi jó hegylével,
Tarisznyát nyakába veti
Egy friss kisült kenyérrrel.

Szalonnát is dug melléje
Meg egy éles bicsakot,
Egy kis rongyba sőt, paprikát,
Ha szelencze nem jutott.

Meg az ujjas lajbiját is
Fél vállára fölveti,
A kaszáját nyélhez kötve
Hüven gondját viseli.

A pipáját előveszi
Az ujasnak zsebéből
Kéznel van a dohányzsacsó,
Veszi ki a kötésből.

A pipáját újj közt tartja
Mint csak az író tollat,
Zsacsójából úgy megtömi,
Ujja bele hajolgat.

Araszt hosszú szár van benne
Jó fekete gyűrüből,
A bojtjával most dicsekszik,
Kapta de titok, kütöl.

»Ki is tesztek érte!» mondja,
»Rám mos aratás alatt.
De vágok is olyan rendet
Mint a zsoltárt, sorosat.

Minden kalász egy szent mondat,
Magja egy-egy gondolat;
Zsoltárt, nótát énekelve,
Döntöm le a sorokat!»

K. József.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIII. köt. 1-ső számában közölt számrejtvény megfejtése :

2	3	4	8
3	2	8	4
4	8	2	3
8	4	3	2

Helyesen fejtették meg: Geduly Vilma, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Keczer Stefánia, Máday Andor, Bokros Melita és Helén, Lang Francisca, Fleischmann Adél, Vaimár Hona, Wollner Józsa, Dózsa Aranka és Ödön, Schubert Anna, Kűszler Gizella (részben), Latzkó Gusztáv, Pucher Piroska és Alajos (sajátkezű irást kívánok. F. b.), Thuróczy Mariska, Rothmann Ferencz, Zubor Márta, Schwartz Berta és Irén, Steiner Paula, Krása Jenő, Megele Erzsike, Stróbenitz Boriska, Geiger Jenő, Pírnitzer Jenő, Tarnai Béla, Erdélyi Elza és Olga, Horváth Mária és Sarolta, Rechnitz Henrik és Izidor, Novák Tivadar és Ernő, Spitzer Hedvig és Ernő.

A »Kis Lap« XXXII. köt. 26-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Geiger Jenő, Sztankóczy Margit.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

K. M. Beigtattuk a közlendők sorába. Talán akadna más alkalommal fordításra érdemesebb munka. — Weiser Jánoska. A szerencsefej szép gondolatait örömmel olvastam meg. Majd ha tentával irsz, megadom a választ a többire is. — Sztankóczy Margit. Én csak egy ifjusági iratot ismerék francia nyelven, de lenni van több is. Amannak neve: »Magasin illustré d'éducation et de récréation«. Paris, J. Hetzel et C-ie 18 Rue Jacob«. Megjelen havonként kétszer. Egy évre 17 frank. Az agioval 1—2 frankkal drágább. Megrendelhető bármely könyvkereskedés által. — Schwartz Berta. A fődolog az, hogy az inségeseknek jutott. A többi

mellékes. — Ifj. Vigyázó Sándor. A rejtvények szabatosan vannak megszerkesztve, de könnyen is megfejthetők. Valami fogásokkal tégy kísérletet s akkor nevedet olvashatón ird a levél aljára. — Radnai József. A bányai élet leírására kevés az a te néhány sorod. Szivesen elismerem azonban, hogy jól irtad meg a rövid czikkecskét. — Jablonszky Jolán. Az ügyes kis munkát szivesen közlöttem s fölkérlek hasonló megfigyelésid közlésére. A jelentéktelennek látszó tárgyak is nyújtanak erre alkalmat, csak meg kell látni tudni és — amint a te példád mutatja — kedvesen megírni. — Thuróczy Mariska. Ha nem szeretném az én kis hiveimet, bizony még meg is irigyelném tőlök az ő boldog nyaralásukat, melyről már annyian irtak nekem. Én bizony még a gözölgő nagyváros forró köveit taposom s fülledt levegőjét szívom. — Grosz tetvérek. Az előző sorok nektek is szólnak. Leveletek örömemre szolgált. — Nagy Honka. Már most szent a béke. Ölellek. — Mayer Hedvig. Levelkéd kedves.

BÜNTETÉS.

R. E., K. V. J. és B., L. F., B. Gy., R. H. és I. leveleit, melyek rongyos szélű papírosra vannak írva, vagy levelező lapon pocszáson széthányva, tekintetbe nem vehetem. F. b.

Jótekonyság.

Eperjes, N.-Károly, Toroczko, Ruszkabánya és Kurtics tüzkárosultjainak javára: Weiser Klári és Jancsi 3 frt., ifj. Vigyázó Sándor 2 frt., Vigyázó Ferencz 2 frt., Zucker Róbert 50 kr., Ósz Béla 40 kr., Csáki Aurel 10 kr., Schwarz Józsika 1 frt., Rátkay Pista 1 frt., Plausich Aladár 60 kr., Mayer Hedvig 2 frt.

Ezen adakozások ki vannak mutatva a »P. Napló« czimű napilapban.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.
Forgó bácsi.

